

II. felvonás

Felemelkedés

2. fejezet

Erkölc

Kezdek hozzászokni – gondolta magában Noeya. Minél gyakrabban hazudta ezt magának, annál tovább bírta azelőtt, hogy sírva fakadt volna. Félelemmel töltötte el az örök sötétség gondolata, a rettegés pedig szörnyű haragot szított a lelkében, amit képtelen volt kiadni magából a jelenlegi helyzetében.

Kettejük közül csak Mira kapott munkát. Lehet, hogy a Zu'hatrán éppúgy rühellték a fajtáját, mint bármely más seka világon, de itt annyian mászkáltak az úgynevezett triaták, hogy akaratlanul is az élet részeivé váltak. Ezért amikor az ifjú Wess munkát keresett az egyik kocsmánál, a tulaj sóhajtott egyet, aztán azt mondta, csapos lehet.

Nem keresett valami sokat, de ahhoz eleget, hogy fizetni tudják a lakbért és fedezzék az alapvető szükségleteiket. A tartalékaikból még a Sykrangert is sikerült elrejtteni a világ szeme elől – igaz, ezzel saját maguknak is megnehezítették a hozzáférést.

Már csak akkor volt érdemes a hajóra tenni a lábukat, ha az életük múlt rajta, ennek pedig nem volt túl nagy valószínűsége, hiszen a lakással és a melóval együtt kialakult számukra egy alapvető, biztonságos életvitel.

Adane pont ezt rühellte az egészben: a nyugodt állandóságot.

Most, amikor a tétlenség nem adott neki mást, mint fájdalmat, semmit sem tehetett, ami kilendítette volna a sötétségből, ami most már az élete minden egyes másodpercét végigkísérte. Az alapvető házimunkákon kívül nem tehetett mást, mint olyan dolgokkal próbálta elfoglalni magát, amik lehet, szórakoztatónak hatottak más vakok számára, de benne csak a hiányérzetét növelték. Többé már nem olvashatta a kedvenc könyveit, max hallgathatta őket, ami megfosztotta őt az olvasás varázsától, holofilmeket sem nézhetett már, sőt még a meditációja alatt rátörő képek is csak gyötörték az elméjét.

Szerencsére ma még akadt dolog, ami lefoglalja őt. Vacsorát kellett csinálnia, hogy legyen mit enniük, amikor Mira hazaért a melóból. Az egyszerű munka ugyan magával hordozta a vaksággal járó kellemetlenségeket, de egyúttal célt is adott az elméjének. Adane az örök sötétség helyett sokkal inkább azzal volt elfoglalva, hogy miként tud a megmaradt érzékeire hagyatkozva elkészíteni valamit, amihez mindenképpen látnia kellett volna.

Általában sikerült boldogulnia a főzőcskézéssel, ezért magabiztosan vágott neki a mai koszt, egy kilo ren elkészítésének. A rent gondosan belerakta egy tepsibe, hozzáadott néhány egyszerű alapanyagot, aztán betette az elektronikus főzőbe. Negyed órára állította a munkafolyamatot, ezért meglepte, hogy már három perccel az indítás után égett szagot árasztott magából a főző.

Tehát rosszul állította be az intenzitást.

Adane azonnal leállította a gépet, aztán kinyitotta az ajtaját, hogy megnézzze, maradt-e még valami használható a vacsorából. A főzőből áradó iszonyatos szag és forróság egyértelmű választ adott a kérdésére.

Noeya hátralépett, összerogyott a fal mentén, aztán sírni kezdett. Egész életében azt hitte, hogy valami nagyra született, Arina pedig elhitette vele, hogy egy napon ő

lesz az ura mindennek, ami csak létezik. Erre itt volt, vakon, esetlenül, egyik kudarcot halmozva a másik után az életében.

Mit tettem azért, hogy ezt érdemeljem? – folyamatosan ezt kérdezte magából, amíg a földön zokogott.

Végül egy ismerős hang zökkenetette ki őt a bánatából.

Gebasz van – mondta Mira az Erőn keresztül.

Hagyj békén! – vágta rá Noeya. Nem érdekelt, hogy miben kellett neki a segítsége. Úgysem volt már jó túl sok mindenre.

Figyelj, bármi is az, most várhat – felelte Wess. – *Később megbeszéljük, ígérem, de most szükségem van rád a kocsmánál!*

Adane felnézett, fogalma sem volt róla, hogy mennyi ideig sírdogált, de nem is érdekelt. Tovább akart időzni a bánatában, még hozzá anélkül, hogy bárki is háborgatni mert volna. De hiába temette újra a tenyerébe a kezét.

Gyötörni kezdte a kötelességtudat.

Ne'wa bárja rég látott ilyen kellemes estét. Már lenyugodott a Zu'hatra napja és még egy kötekedő féreg sem tette be a lábát az alvilági erőszak egyik ékkövébe. Kivétel nélkül udvarias lények fáradtak be az ajtón, sőt még néhány nőszemély is idetévedt – pedig ők, a pultost leszámítva, eddig csak mesebéli lényeknek számítottak erre felé.

Olyan volt ez az egész, mintha kicserélték volna ezt a helyet egy másikkal.

Minél tovább tartott ez az állapot, Wessnek annál jobb kedve lett. Őszinte mosollyal az arcán szolgálta ki a vendégeket, sőt egy bizonyos ponton dúdolni kezdett. Egy régi ritmust kezdett el ismételtetni, ami az elnyomás végére emlékeztette őt. A dallammal együtt pedig egy régi remény is feltámadt benne:

A mai nap talán nem kell szemet hunynia afelett, hogy az erős kihasználja a gyengébbet.

Azóta, hogy itt munkába állt, mindig történt valami, amit egy jedi sosem tűrhetett volna meg maga körül. Legyen az egy szimpla verés, zsebelés vagy akár késelés, Wess képtelen volt beavatkozni. Eleinte még nem is bánta különösebben, de minél több szenvedést látott, annál inkább felébredt a lelke mélyén lakozó jedi.

Ironikusnak találta, hogy otthon a mesterével csak eltávolodott a Jó Oldaltól, de most, hogy a szerepe nem engedte meg neki, hogy erősnek mutassa magát, egyből a gyengék pártjára akart állni, mint egy igazi jedi.

De hiába, ilyen körülmények között semmiképpen sem vonhatta magára a vendégek figyelmét. Az ő szemükben ő csak egyszerű pultos lány volt, sem több, sem kevesebb. A hely része volt, annak pedig senki sem akart a kárára lenni. Ha ennél több lett volna a vendégek szemében, akkor hirtelen elkezdenének érdeklődni felőle. Ki ő? Honnan jött ide? Miért nem keres magának egy jobb munkahelyet?

Mira nem engedhette meg magának, hogy bárki is feltegye ezeket a kérdéseket, ezért csak tűrte, hogy az erős bántotta és kihasználta a gyengét, azt remélve, hogy eljön az a nap, amikor nem lesz ilyen incidens.

A műszak vége felé úgy tűnt, hogy valóban ez lesz az a nap és egyben Wess életének legjobb munkanapja, ám ekkor veszélybe került ez a kellemes gondolat. Már a kocsmá előteréből is hallani lehetett a részeges bagázs röhögését, azonban Wess érezte, hogy ennél több volt a hangjuk mögött.

Amikor a sekák bejöttek, megfagyott Mira tekintete. Az itt töltött időben nem futott össze túl sok úrkalózzal, de még egyszer sem lett jó vége a találkozásnak.

– Maradj veszteg – súgta a fülébe Ne'wa, aki épp mellette segédkezett. Tudta, hogy ha ezek egyszer ide bejönnek, akkor valaki nagyon rá fog faragni. Csak remélhették, hogy nem ők lesznek azok.

Egy két méter magas izomhegy a pulthoz vezette a csürhét.

– Korlátlan ellátás kéne a bandának – mondta a parancsnoki köpenyt viselő seka. – Hajnalig – tette hozzá utólag.

– Hány főre? – kérdezte tőle Mira, kedvességgel álcázva az undorát.

– Hát nem látod, hogy hányan vagyunk, te kis lotyó? – förmedt rá a kalóz.

Wess nyelt egyet. Nehezebbre esett fékezni az indulatait, de végül sikerrel járt.

– Nyolc főre harminckét tka lesz – felelte a nő.

– Na látod, tud a fajtád, ha akar! – vágta rá a hajóbiztos. – Remélem a pénzemet is képes leszel normálisan megszámolni – túrt a zsebébe a seka –, mielőtt megbántatom veled, hogy megszülettél!

Mira bólintott, mire Ne'wa közbeszólt.

– Ha ennyire megveti az idegeneket, akkor miért nem beszél inkább velem? – kérdezte a kocsmáros, nem mutatva félelmét.

– Mert magának nem irritál a pofája – mondta, aztán visszafordult Mirához. – Ellenben, ezeknek a csupasz majmoknak mind egyforma az arca. Ki tudja, talán még a rokona is lehet annak a szennynek, aki nemrég parancsot adott rá, hogy lőjék porrá és hamuvá a szülőföldemet.

– Sa... – felelte Wess, de a főnöke félbeszakította.

– És mi van, ha igen? – vágta rá Ne'wa.

A kocsmában megállt az élet. A vendégekbe belefulladás a szó, mind a hajóbiztosra szegezték a tekintetüket. A kalóz emberei harcra készültek, miközben ő maga a sugárpisztolyához emelte a kezét.

Ne'wa érezte, hogy ennek rossz vége lesz, de inkább ez, mint a tétlenség. A kocsmáros a pult alatt elrejtett lőfegyverhez nyúlt, senki sem vette észre a mozzanatot, és alighanem ez lesz az egyetlen előnye ebben a harcban.

Amikor a feszültség a tetőpontjára hágott, a hajóbiztos elnevette magát.

– Tehát meghalnál ezért a kis féregért? – mutatott Mirára. – A legénység része lett, mi? – Ne'wa bólintott. – És mi van a vendégeiddel, ők is a legénység részét képezik?

Wess a kocsmárosra nézett, mire ő bólintott egyet.

– Nem? – mosolyodott el a kalóz, aztán jelt adott az embereinek.

A kalózok azonnal nekiestek a kocsmá dermedten ülő tagjainak. Még a nőket sem kímélték. Mira látta, ahogyan az egyik hölgyet lerángatták a székről, aztán ütni kezdték a földön. A seka könyörgött a fajtárasának, de ő nem hagyta abba. A vele szemben ülő férfi úgy látta, hogy talán elmenekülhet. Felugrott a helyéről és a kijárat felé kezdett rohanni, de egy másik kalóz még azelőtt elkapta, hogy a közelébe ért volna.

Wess kínjában elfordította a tekintetét, de mindegy, hogy hová nézett, nem látott mást, mint szenvedést. Ártatlanok fizettek azért, mert rossz helyen voltak rossz időben, csak azért, mert az erősebb úgy akarta. Sokszor látott már ilyet, nemcsak itt, hanem már a Nar Shaddaán is, mind annyiszor szemet hunyva felettük. És talán, ha ez egy másik nap lett volna, egy olyan nap, amikor már nem élte bele magát abba, hogy teljesülni fog a legfőbb vágya, akkor most is szemet hunyt volna.

De a mai napon nem volt hajlandó elviselni az elviselhetetlent.

– Elég! – kiáltotta Mira. A torpa szakadtából ordított, az éles hangját még az utcán is hallani lehetett, de a kalózok úgy tettek, mintha észre sem vették volna őt. – Azt mondtam, hogy elég volt!

A hajóbiztos elmosolyodott, aztán nevetni kezdett. De nem adta jelét annak, hogy leállítaná az embereit. Mira lesütötte a szemét, sóhajtott egyet, aztán meghozta az egyetlen döntést, amit a lelke megengedett neki.

Wess nekiugrott a hajóbiztosnak, már az érkezésével ledöntve a lábáról az óriást. A seka hasán maradt, a lábával a férfi oldalához fogva a karját, miközben haragos ütések mértek a fejére.

– Azt mondtam, hogy elég! – ordította Mira. – Nem érted meg?!

Mira a nő észrevette magát, már majdnem ájultra verte a sekát. Az emberei már megkegyelmeztek az áldozataiknak, mind fölötte álltak, dühösen nézve rá.

Gebasz van – üzent Mira az Erőn keresztül.

Amikor Noeya beért a kocsmába, vérlázító képpel szembesült: Mira a földön volt, két másik személy mellett egy két méter magas, köpenyes férfi rúgásait próbálta védeni, aki jómaga is elszenvedett egy-két ütéssel. Mögöttük heten álltak a törött berendezési tárgyak között, hatot kalózoknak tippelt közülük, az utolsó pedig a csapos volt, akinek fegyvert fogtak a fejéhez.

Adane nem értette, hogy alakulhatott ki ez a helyzet, de nem is érdekelte.

– Aki élni akar, az távozzon – mondta nyomatékos hangnemben.

A kalózok felé fordultak, megnevettette őket a vak nő fenyegetése. A hajóbiztos állba rúgta Mirát, aztán odafordult Adanéhez.

– Még egy patkány! Hát ez a nap csak egyre jobb és jobb lesz – mondta a férfi, mire a sith elővette a fénykardját.

– Való igaz – felelte Noeya, miközben a levegőbe mart a sárga penge.

Wess nem hitte el, amit lát: a társa nekiesett a kalózoknak. Több seka is tüzet nyitott rá, de Adane még a látása híján is el tudta hárítani őket, miközben kettévágta az egyik kalózt. Mira felsóhajtott, most már látta, hogy nem kellett volna szólnia neki. Kiköpte a vért a szájából, aztán felugrott a földről.

– Mi a fene? – fordult meg a hajóbiztos, amikor kirepült valami a plafonból. Minden világossá vált számára, amikor meglátta Mira kezében a fénykardot. Világossá... És egyben a legnagyobb rémálmává.

Wess egy szót sem szólt, belevágott a kardjával a seka lábába és a karjába, aztán otthagya őt a földön, mielőtt a falhoz lökte volna egy másik emberét, aki eszméletlenül esett vissza a földre. Azonnal új célpont után keresett, ha életeket akart menteni, hiszen sietnie kellett: Noeyát nem érdekelte, hogy kit öl meg és kit nem.

Mira gyors és határozott kardvágásokkal bénította meg az ellenfeleit, miközben Adane úgy végzett velük, mintha közönséges állatok lettek volna. Végül csak egy kalóz maradt, a seka a kocsmáros mögé ment, élő pajzsnak használva őt.

– Tegyétek le a kardjait, különben meghúszom a ravaszt! – fenyegetőzött.

Mirát megbénították a szavai, nem adhatta fel a harcot, de azt sem engedhette, hogy megöljenek miatta egy ártatlant. Ellenben Adanét hidegen hagyta a fenyegetés.

– Rajta – felelte Noeya. Wess azonnal közbe akart szólni, de nem tudta befolyásolni a társa cseledeit. – Lőj csak – mondta gonosz mosollyal az arcán.

A kalóz nyomatékossítani akarta a fenyegetését. Megpróbálta rányomni a fegyver csövét Ne'wa halántékára, de sugárpisztoly nem akarta követni a kezét. Sőt felé kezdet fordulni. A sekának kikerekedett a szeme, amikor rájött, hogy mi történik.

– Kérem – mondta, de nem hatotta meg Adanét. A fegyver lassan a fejéhez fordult, készen rá, hogy végezzen vele.

– Noeya! – rivallt rá Mira, de a sith nem hallgatott rá. Feltűzelte őt a harc, végre módot talált rá, hogy levezesse a lelkében lakozó féktelen haragot. Kellott neki ez a pillanat.

A fegyver elsült, a kalóz egy lyukkal a fejében esett össze a földön.

– Neked elment az eszed?! – ordította Mira.

– Megérdemelte – mondta jéghidegen Adane.

– Egyáltalán minek kellett beavatkozni?! – vágta rá hevesen Wess. – Van fogalmad róla, hogy mit csináltál?

– Segítséget kértem tőlem, ezért idejöttem és segítettem neked – felelte Noeya. – Már elnézést azért, mert megmentettem a bőrödöt. – Mira úgy nézett rá, mintha menten szét akarta volna tépni őt. – Az még megvan, hogy hárman rugdostak téged a földön, ugye?

– Nem gondolod, hogy elbírtam volna velük, ha el akartam volna intézni őket? – vágta rá Wess. – Nekik estem, mert elkapott a hév, de közben rájöttem, hogy ezzel veszélybe sodortam a pozíciókat, ezért inkább hagytam magam.

– Akkor miért nem küldtél vissza? – felelte Noeya. – Egyáltalán minek kezdted el hadonászni a fénykardoddal, ha annyira rejtve akarsz maradni?

– Mert már mindegy volt – vágta rá Mira. – Most már így is úgyis el kell húznunk a csíkot, mielőtt megtalálnak minket az igazságosztók.

– Akkor nem, ha nincsenek szemtanúk – fordult Ne'wa felé. A seka esküdni mert volna rá, hogy még a szemkendőn keresztül is látta őt.

– Eszedbe ne jusson! – mondta Wess.

Adane sóhajtott egyet, aztán eltette a fénykardját.

– Ahogy kívánod, úrnőm – mondta neheztelve a társának.

– Egyébként sem lenne értelme – mondta Ne'wa. – Még ha ez nem is lenne kamerával megfigyelt terület, már számos polgártárs benézett az ablakon. Ráadásul itt van egy rakás halott vagy haldokló kalóz, akiket egyértelműen fénykarddal vágtak meg. Ha valóban van módjuk rá, hogy elkotródjanak innen, akkor alighanem az az egyetlen alternatívájuk.

– És mi garantálja, hogy nem fog azonnal az igazságosztókhoz fordulni, amint kísértáltunk az ajtón? – tette csípőre a kezét Noeya.

– Nincs okom rá – bólogatott Ne'wa. – Hiszen én egyikükről sem tudom, hogy kicsoda – nézett Mira szemébe.

– Sajnálom – sütötte le a szemét Wess. – Remélem, egy napon megéri.

– Nem az értelmekkel van a probléma, hanem a becsületekbe vetett hitemmel – felelte a kocsmáros. – Most pedig ideje távozniuk.

– Ajánlom, hogy tartsa a szavát – mondta Noeya, aztán elindult a kijárat felé.

Mira visszanézett az egykori főnökére, aztán a hajóbiztosra fordította a tekintetét.

– A helyében ezt úgy fognám fel, mint egy leckét.

Amikor a páros távozott a kocsmából, azon kapták magukat, hogy többen is őket nézték. Sokkal több figyelmet vontak magukra, mint azt gondolták.

– Azonnal a hajóhoz kell mennünk – mondta Mira.

– Ez egyszer egyet értünk – helyeselt Noeya. – Pedig jó lett volna, ha sikerül hazaugrani a vacsiért – tette hozzá. – Olyan hihetetlenül főztem meg azt a rent, hogy mind a tíz ujjadat megnyaltad volna utána.

– Elhiszem – mosolyodott el Mira, a Skyranger felé véve az irányt.

Selene kómába esett. Fenn mindent megtett, amit tudott, az orvosokkal együtt sikerült helyrehozni az életveszélyes sérüléseket, de Shmir nem akart felébredni. Nem lehetett tudni, hogy mikor tér magához, sőt azt sem, hogy ez megtörténik-e valaha. Fenn egész este mellette ült, a megmaradt kezét tartva a markában. Legszívesebben egy percre sem mozdult volna mellőle, de tudta, hogy a kötelességei nem fogják megengedni neki, hogy mindig vele töltsze az idejét.

– Prófétám – törte meg a csendet Jiu Lei.

– Jelentést – fordult hozzá keserűen.

– Átfésültük a hajótestet, de nem találtunk további nyomokat. Sigil lemásolta magának az adatokat, törölte azokat az adatbankból, aztán ellopott egy hajót a hangárból és seka úr felé vette az irányt.

– Utána tudunk menni? – kérdezte Jaris, mire Lei megrázta a fejét. – Akkor nincs választásunk. Az alapján kell megtalálnunk őt, amit eddig tudunk.

– Ezen a hajón volt az egyetlen forrása az ősi krónikáinknak – hazudta a képébe Jiu.
– Csak az az információ áll a rendelkezésünkre, amit megjegyzett, próféta.

– Az is valami – válaszolta, készpénznek véve a szavát.

– Uram, ha nem bánja, megosztaná velünk, amit tud? – kérdezte Lei.

– Az adatok megerősítik, hogy léteztek az ősi isteneitek – mondta. – Akárcsak én, ők is hatalmas erőnek parancsoltak. Többször is összecaptak egymással, hatalmas pusztítást hagyva maguk mögött, végül a Maha'nar bolygón vívták meg az utolsó harcukat, sok ezer évvel ezelőtt, azóta mindkettejüknek nyoma veszett. De ha a látomás igaz, akkor aznap csak a Mentor halt meg, Harmónia még életben van. Az adatbázis pedig megerősítette velem, hogy őket nem állítja meg a halál, nem teljesen. A Mentor fennmaradt valamilyen formában, és ha Sigil feltételezésén indulunk el, akkor ez az egész az ő visszatéréséről hivatott figyelmeztetni minket. Sigil már minden biztonnyal tudja, hogy miként léphet kapcsolatba a Mentorról. Ha ezt megteszi, akkor egy olyan erejű lényt szabadíthat ránk, amivel talán még én sem fogok boldogulni. Ezt nem engedhetjük meg neki.

– A Rend minden mozgósítható tagja keresni fogja őt – felelte Lei. – De mivel nem tudjuk hogy hol keressük, időbe telhet mire a nyomára akadnak.

– Találják meg – felelte Fenn.

Jiu csendben maradt, de nem távozott.

– Még valami? – kérdezte Jaris.

– Rau admirális látni akarja, sürgősen – mondta Lei. – Ez minden.

Jaris bólintott, mire a mester távozott a helyiségből.

Amint Lei kiért az ajtón, Seia megjelent mellette, tartva a tempót.

– Mennyit tud? – kérdezte, de nem fordult felé.

– Eleget – mondta Lei előre nézve. – Össze kell hívnunk a többieket. Ha ez így megy tovább, hamarosan lépnünk kell.

Leana egy rettentően furcsa vízió után tért magához. Azt hitte, hogy ez a másvilág, de a pocsék hangulata hamar meggyőzte őt ennek az ellenkezőjéről. Mert az lehet, hogy már nyoma sem volt a sérüléseinek, de egy olyan nedves és hideg környezetben találta magát, hogy egy csapásra visszasírta a úrnői kényelemben eltöltött napjait.

De legalább biztonságban volt. Legalábbis azt hitte, amíg a félhomályban észre nem vett egy ismerős arcot.

– Üdvözetem – mondta Harmónia barátságos mosollyal az arcán.